

Εθελοντική προσφορά στο ΠΙΚΠΑ Βούλας

της Φωτεινής Ψυλλάκη

«Επιτρέψτε μου να σας ενημερώσω πολύ περιληπτικά, ξεκινώντας με μια κατάθεση αγάπης. Πράγματι, η αγάπη είναι ο κύριος και μοναδικός μοχλός που ημερεύει και διαφοροποιεί τα πάντα. Δυστυχώς, οι πολλές μέριμνες μάς διασπούν, μάς αποπροσανατολίζουν και παρασυρόμαστε στη δίνη της καθημερινότητας, που πολλές φορές είναι φθοροποιός. Είναι γνωστό ότι όσοι ζουν στα ιδρύματα υποφέρουν από έλλειψη αγάπης, στοργής, συντροφιάς. Ειδικά αυτά τα παιδιά υποφέρουν περισσότερο, γιατί εκτός από τη σωματική και νοητική στέρηση, εγκαταλείφθηκαν στο ίδρυμα και δε γνώρισαν, δεν έζησαν την οικογενειακή θαλπωρή και ζεστασιά. Δεν τους άγγιξε καν η αγάπη και το χάδι της μάνας, του πατέρα, του αδελφού. Για τα περισσότερα δεν υπάρχουν γονείς, αλλά και αν υπάρχουν, δεν τα επισκέπτονται. Και αυτό είναι τραγικό. Έχουν συναίσθηση και αντιλαμβάνονται τη μοναξιά τους. Αυτό το διαπιστώνει κανείς από τη λαχτάρα τους, που μόλις σε δουν σε αγκαλιάζουν, σε φιλούν, το βλέπεις στα μάτια τους, γιατί στο πρόσωπό σου βρίσκουν τη μάνα, τον αδελφό, έναν άνθρωπο δικό τους.

Αυτές οι σκέψεις και τα συναισθήματα μας ώθησαν να ιδρύσουμε το Σύλλογό μας, για να προσφέρουμε μια πιο συγκροτημένη και ολοκληρωμένη βοήθεια. Παράλληλα όμως διαπιστώσαμε ότι τα παιδιά έχουν και πάρα πολλές υλικές ανάγκες. Είναι γνωστό σε όλους μας το πόσο υστερεί η κρατική μέριμνα. Τα έσοδά μας για το σκοπό αυτό είναι οι συνδρομές των μελών μας, δωρεές, έσοδα από ειδικές εκδηλώσεις κλπ.

Η μακροχρόνια επαφή μας με τα παιδιά μάς δίδαξε ότι αυτό που κυρίως τους έλειπε ήταν η επικοινωνία με το εκτός του ιδρύματος περιβάλλον. Οφείλαμε να τους μάθουμε ότι δικαιούνται την ίδια θέση με εμάς στην κοινωνία, ώστε να μπορέσουν κάποια στιγμή να ενταχθούν σ' αυτήν. Για να επιτευχθεί όμως αυτό χρειάστηκαν μακροχρόνιες προσπάθειες, πολλή δουλειά και επικοινωνία με πολλούς ανθρώπους. Σε αυτή την προσπάθεια συνέβαλε η αγαστή συνεργασία τόσο με το διοικητικό όσο και με το νοσηλευτικό προσωπικό. Οι καρποί δεν άργησαν να φανούν. Σήμερα τα παιδιά, στο βαθμό βέβαια που τους επιτρέπουν τα νοητικά τους προβλήματα, έχουν πλήρη και άνετη επικοινωνία με τον έξω κόσμο. Επιτρέψτε μου να διευκρινίσω και να τονίσω ότι δεν διεκδικούμε σ' αυτό τον ευαίσθητο και τόσο σοβαρό τομέα την αποκλειστικότητα της επιτυχίας. Πιστεύουμε όμως ότι, με τη βοήθεια του Θεού, βάλουμε το λιθαράκι μας, διαθέτοντας το χρόνο και την αγάπη μας.

Θα ήθελα να κάνω μια πολύ σύντομη αναδρομή στο παρελθόν οταχυολογώντας μερικές από τις δραστηριότητές μας.

1. Λειτουργήσε τομέας ανακύκλωσης με τα κουτιά των αναψυκτικών. Στη συνέχεια, επισκεφθήκαμε το supermarket όπου τα παιδιά γνώρισαν για πρώτη φορά τον τρόπο συναλλαγής με χρήματα και συνεχίσαμε με επισκέψεις στο ταχυδρομείο, στην τράπεζα κλπ.

2. Δόθηκε η ευκαιρία σε 7 παιδιά να παρακολουθήσουν την τελετή υποδοχής των Ολυμπιονικών στο Καλλιμάρμαρο Στάδιο.
3. Συνεισφέραμε στην αγορά 4 αναπηρικών αμαξιδίων και αγοράστηκαν 3 ποδήλατα για αντίστοιχα παιδιά.
4. Φροντίζουμε να δημιουργούμε συνθήκες οικογενειακής ζωής, βάφοντας μαζί τους αυγά για το Πάσχα, φτιάχνοντας κουλουράκια, γλυκά, μαγειρεύοντας. Και όλα αυτά γίνονται στο μικρό λυόμενο που εγκαταστήσαμε στο χώρο του ΠΙΚΠΑ.
5. Κάθε μήνα γίνεται Θεία Λειτουργία στο εκκλησάκι που βρίσκεται στον ίδιο χώρο. Έτσι εκκλησιάζονται και κοινωνούν τα παιδιά που είναι σε αναπηρικά αμαξίδια. Το Πάσχα στολίζεται Επιτάφιος και γίνεται περιφορά στους θαλάμους.
6. Κάθε Κυριακή εκκλησιάζονται όσα παιδιά το επιθυμούν.
7. Κατασκευάστηκαν 2 ράμπες από μπετόν μήκους 400 μ. περίπου, για να διευκολυνθεί η μετακίνηση των αμαξιδίων μεταξύ των θαλάμων.
8. Μια φορά το μήνα γίνεται έξοδος 30 περίπου παιδιών με το πουλμαν του Ιδρύματος, ειδικά διαμορφωμένο, ώστε να δέχεται και αμαξίδια. Ακολουθεί φαγοπότη, γλέντι και χορός. Με την ίδια ευκαιρία της εξόδου γιορτάζουμε τις ονομαστικές τους εορτές και τα γενέθλιά τους.
9. Αγοράστηκε ψυγείο για τις ανάγκες των παιδιών.
10. Καλύπτονται ανάγκες ένδυσης και υπόδησης, όταν μας ζητηθεί από το Ίδρυμα.
11. Γιορτάζουν ντυμένοι μασκαράδες την Αποκριά σε κέντρο με μουσική και χορό.
12. Τον προηγούμενο μήνα παραδόθηκε ένα ηλεκτροκίνητο αμαξίδιο σε ένα μαθητή Β' Γυμνασίου της Αργυρούπολης, αξίας 2.000.000 δρχ.

Άφησα τελευταία δύο θέματα. Το πρώτο αφορά στο Πρόγραμμα «Θεραπεία με την Τέχνη», που λειτουργεί από το 1996, ή καλύτερα «Μαθαίνω να ζωγραφίζω». Σκοπός του Προγράμματος είναι να μάθουν να χρησιμοποιούν τα χέρια τους, να γνωρίσουν τα χρώματα, να μάθουν την ομαδική εργασία και, το σπουδαιότερο, ότι είναι ικανά να δημιουργήσουν. Όταν ξεκίνησε το Πρόγραμμα δεν ήξεραν να κρατήσουν ούτε το μαρκαδόρο. Τα αποτελέσματα φαίνονται από τα ημερολόγια. Τυπώνονται αποκλειστικά και μόνο με τα έργα των παιδιών. Βέβαια, το θεαματικό αποτέλεσμα οφείλεται και στην άοκνη προσπάθεια της ζωγράφου κ. Περάκη Ωνασιάδη, μέλους του Συμβουλίου μας. Η διάθεση του ημερολογίου αποτελεί το σημαντικότερο έσοδό μας, μιας και την εκτύπωσή του αναλαμβάνουν χορηγοί.

Το δεύτερο θέμα είναι η ανάληψη αναπαλαίωσης ενός διατηρητέου κτιρίου, δωρεά του κ. Μπάκαλα, που βρίσκεται στο χώρο του ιδρύματος. Θα χρησιμεύσει ως χώρος εργοθεραπείας. Θα λειτουργήσει μικρή καντίνα για τα παιδιά και θα υπάρξουν δύο δωμάτια που θα

φιλοξενήσουν 4-6 παιδιά, εξασφαλίζοντας τις απαραίτητες ανέσεις διαβίωσης. Με τη βοήθεια του Θεού και των φίλων του Συλλόγου ολοκληρώθηκε ήδη η στατική αποκατάσταση του κτιρίου, η οποία κόστισε 20.000.000 δρχ. Ταλαιπωρηθήκαμε και καθυστερήσαμε αρκετά,

λόγω της γραφειοκρατίας της Αρχαιολογικής Υπηρεσίας σχετικά με την έγκριση της αρχιτεκτονικής μελέτης. Πιστεύω και εύχομαι σύντομα να έχουμε την άδεια στα χέρια μας και, με τη βοήθεια του Θεού, να συνεχίσουμε το έργο».